

SMASH

'Verpletterend
spannend'
JONGE JURY
OVER
VERWOEST

**MARGJE
WOODROW**

JEUGDTHRILLER

*'So I hit my head up against the wall
Over and over and over and over again, and again'*

- Nothing But Thieves

Toen het gebeurde schrok ik me wezenloos. Dit was niet de bedoeling. Helemaal niet zelfs. Ik wilde alleen maar met Dani praten. Dingen helder krijgen. Hem confronteren.

Het ging mis. Heel erg mis.

De plons in het water staat op mijn netvlies gebrand. Het geluid zingt rond in mijn hoofd alsof een film op repeat is gezet. Steeds ben ik bang dat de politie alsnog tot de conclusie komt dat het geen ongeluk was.

De man die zijn hond uitliet en 112 belde heeft mij gelukkig niet gezien. Ik zat ineengedoken achter een elektriciteitshuisje.

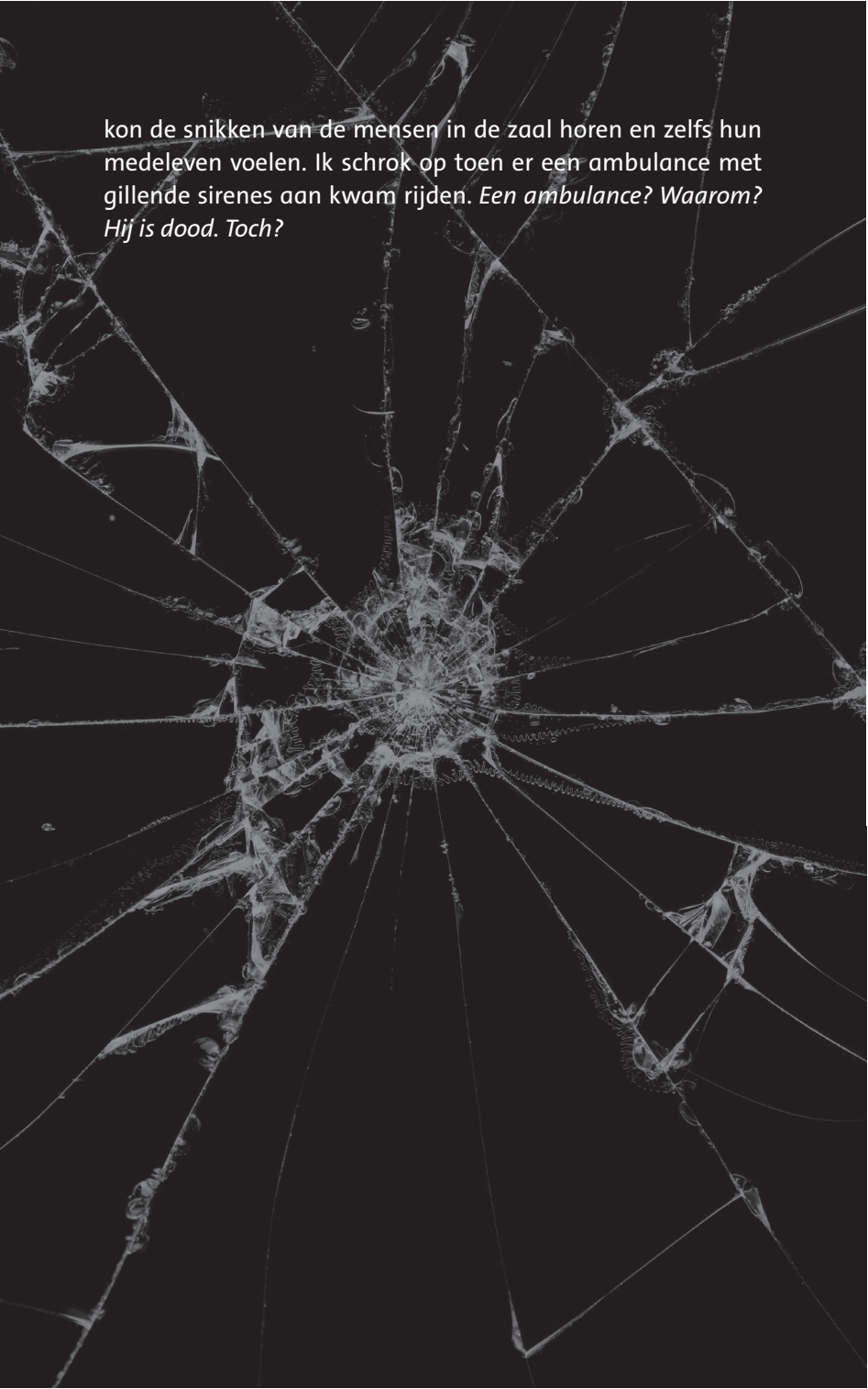
Wel heeft hij later gezegd dat hij een schreeuw hoorde.

Dani's schreeuw, concludeerde de politie. Nadat zijn scooter slipte en voordat hij het water in reed.

Dat is niet waar.

Ik schreeuwde. Nog voordat ik zijn scooter liet slippen. Het was een reactie op zijn actie.

Het zwaailicht van de politieauto kleurde een deel van de donkere lucht paars. Verbijsterd keek ik toe hoe Dani en zijn scooter uit het ijskoude water werden gehaald. Dit is niet wat ik wilde. Weer galmde de plons door me heen. In gedachten zag ik mezelf al met gebogen hoofd achter zijn kist lopen. Ik

kon de snikken van de mensen in de zaal horen en zelfs hun medeleven voelen. Ik schrok op toen er een ambulance met gillende sirenes aan kwam rijden. *Een ambulance? Waarom? Hij is dood. Toch?*

LUNA

En als ze over mijn oma begint?’

‘Nee joh, die blijft lekker dood.’

Tamars hoofd gaat met een ruk opzij. Haar lange, bruine krullen dansen mee. “Lekker dood”?’

‘Sorry,’ zeg ik vlug. ‘Ik bedoel dat we het niet over dode mensen gaan hebben. We laten alleen een paar foto’s van jongens lezen. Meer niet. Ik ben wel benieuwd wat zo’n helderziende over Vik te melden heeft. Jij niet? Is toch leuk? Kom, we doen het gewoon.’ Ik klik op de link die ons in contact brengt met Joan van Medium Plaza. We zitten bijna in het donker. Het enige licht komt van twee kaarsjes die op tafel staan.

‘Nou...’ piept Tamar.

‘Ey,’ zeg ik. ‘Wordt hartstikke lachen.’

Vertwijfeld kijkt Tamar me aan. ‘Ik wil dit liever niet. Straks zegt ze enge dingen.’

Ik zucht. Waarom altijd moeilijk doen? Duizend miljoen beren op de weg zien? Ja maar zus, ja maar zo. Ik ben gek op Tamar, maar soms is ze echt gekmakend. ‘Oké, dan niet.’ Ik kan niet voorkomen dat ik snauw.

Meteen klaart haar gezicht op. ‘Fijn.’

Wanneer ik mijn laptop wil dichtklappen, verschijnt er een vrouw met zwarte haren op het beeldscherm.

‘Eh... hallo,’ zeg ik. ‘U bent zeker Joan.’

Tamar stoot me aan. ‘Doe weg. Ik zei toch: ik wil dit niet.’

Ik wel, denk ik. Jammer dan.

‘Heel goed,’ zegt Joan vriendelijk. ‘Maak je eigen keuzes.’

Verbaasd kijk ik naar haar donkere ogen. Serieus? Weet zij wat ik denk?

In het wandrek achter haar staan brandende waxinelichtjes, beeldjes van engelen en liggen edelstenen in allerlei kleuren.

Ik schraap mijn keel. ‘Waar begint u mee? Met de foto’s?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Ik wil eerst jullie namen en geboortedata weten. Dat is heel belangrijk in verband met de stand van de maan ten opzichte van Mercurius en wat dat betekent voor jullie levenspad.’

Mercurius wat? Levenspad? ‘O, nee hoor!’ roep ik. ‘Dat hoeft allemaal niet. We willen liever dat u...’

Dwars door mijn zin spelt Tamar overdreven articulereend haar naam.

Huh? Net wilde ze niet. Fikst Joan dit op een of andere manier? Via hypnose of zo?

‘Ik ben geboren op 4 maart,’ vult Tamar aan. Ze klinkt totaal niet meer bang en onzeker.

‘Zestien jaar geleden?’

‘Hoe weet u dat?’

‘Gokje.’ Joan glimlacht. ‘Tijdstip van geboorte?’

‘Volgens mij rond drie uur ’s nachts.’

‘Ai, ai, ai.’ Joan grijpt naar haar voorhoofd.

‘Wat?’ vraag ik.

‘Ai, ai, ai,’ herhaalt ze bedrukt.

Gek mens, denk ik. Die is niet helemaal goed. Ik kijk opzij. Tamar staart naar het scherm. Alsof ze in trance is. Wat gebeurt er?

‘Geboren worden was voor jou geen pretje.’ Joan wiegt heen en weer. ‘Daar heb je nog steeds last van. Veel onrust in je lijf. Klopt dit?’

‘Eh ja, maar...’

Joan maakt een afwerend gebaar. ‘Ho, stop. Geen uitleg. Alleen antwoorden met ja of nee. Tenzij ik doorvraag. Eh... wacht even, ik krijg iets door. Laat jij jezelf vaak ondersneeuwen?’

Tamar kijkt mij vertwijfeld aan.

Ik denk aan haar belachelijk strenge ouders en knik.

‘Ja,’ antwoordt Tamar.

Joan trekt een peinzend gezicht. ‘Vandaar dat ik zo veel frustratie voel bij jou. Poehpoeh.’

Nou zeg, om dit gezeur hebben we toch niet gevraagd? ‘Hé,’ fluister ik tegen Tamar. ‘Laat Ilan zien. Of Vik.’ Maar ik krijg geen reactie.

‘Liegen vind jij extreem moeilijk, hè?’

‘Ja,’ antwoordt ze schor.

Oké, oké. Applaus voor Joan, denk ik. Want hier heeft ze een punt. Met liegen, vooral tegen Tamars ouders, help ik vaak een handje. Als ik dat niet doe, dan mag Tamar niks. Niet naar feestjes. Niet chillen met vrienden. Haar ouders zijn overdreven bang voor foute dingen. Alcohol bijvoorbeeld. Gedoe met jongens.

‘Snap ik,’ zegt Joan meelevend. ‘Toch lieg je regelmatig.’

‘Eh, ja. Omdat... eh...’

‘Je ertoe gedreven wordt.’ In een flits kijkt Joan mij

aan. ‘En dat is voor jou...’

‘Sorry.’ Ik duw Tamar zachtjes opzij. ‘Het is best boeiend, maar niet wat we willen.’

‘Wat niet?’

‘U zou foto’s lezen. Daarvoor heb ik twintig euro betaald.’ Haastig scrol ik door de foto’s op mijn telefoon. ‘Deze bijvoorbeeld.’ Ik hou een foto van Vik voor de camera. Mijn soort van nieuwe crush. ‘Vertel eens wat over hem.’

‘M-Maar...’ Tamar schopt tegen mijn scheenbeen.

‘Wil jij toch ook?’

Ze haalt haar schouders op.

‘Dit is echt veel leuker voor...’

Ik val stil door Joans gil.

ILAN

‘Nog eentje?’ Vik houdt een biertje omhoog.

Ik gaap. ‘Voor mij niet.’

‘Doe maar,’ antwoordt Thijn. ‘Oefenen voor morgen. Ik snap nog steeds niet waarom die meiden tóch naar de Perenweide komen. Eerst allemaal zeuren dat ze het niet oké vinden vanwege Dani. En nu gaat zelfs zijn zus mee. Volgen jullie het nog?’ Hij zucht diep. ‘Zij gaan ons in de weg lopen, ik zweer het je.’

‘Gewoon laten,’ zegt Vik. ‘Hoewel...’ Hij grijnst. ‘Als Luna in mijn slaapzak kruipt, zeg ik geen nee. Tegen Sietske trouwens ook niet. Alleen als jij haar wilt delen, hoor.’

Thijn priemt zijn vinger in Viks richting. ‘Ik dacht het niet, maat.’

‘Oké, oké, ouwe. Ik dacht dat je klaar was met haar.’

Thijn haalt zijn schouders op.

‘En jij, Ilan?’ Vik grijnst. ‘Is Dani’s zus niet iets voor jou? Heeft net zo’n lekker tintje als jij hebt. Ja, toch?’

Ik zwijg. Aan dit soort domme praat doe ik niet mee.

‘We moeten veel filmpjes en foto’s maken voor de aftermovie,’ zegt Vik na een korte stilte. ‘Is ook leuk voor Dani.’

‘Alsof hij die kan bekijken,’ haal ik uit. ‘Gast, de laatste keer dat ik bij hem was zat er nog een buis in zijn keel. Ik weet niet wat jij allemaal denkt.’

‘Relax, man. Een grapje mag toch wel?’

‘Het is ook jouw vriend,’ zeg ik fel.

Vik knikt. ‘Zeker. Maar blijven huilen om wat er is gebeurd heeft geen zin.’

In de stilte die valt hangt een megaspanning. Nog even en ik stort grove shit over hem uit. Maar ik slik het in. Het is de zoveelste keer dat hij respectloze opmerkingen maakt over Dani. Óf Dani’s toestand boeit hem echt niet, óf hij kan er niet mee dealen.

Ik sta op en zeg: ‘Ik ga slapen. Ik zet de wekker om vijf uur. Hebben we een uurtje tot de trein vertrekt.’

‘Gaat Semih nou nog mee?’ vraagt Vik.

‘Voor zover ik weet wel. Hij is om kwart voor zes op het station.’

‘Ah, mooi,’ mompelt hij. Maar of hij dat echt meent?

Een kwartier later lig ik in mijn bed. Ik vouw mijn handen onder mijn nek en staar naar het plafond. Slapen lukt niet. Dani houdt me bezig. Alweer. Ik zit met zo veel vragen. Hoe kan het dat hij met zijn scooter het kanaal in knalde? Verloor hij de macht over het stuur? Voelde hij niet dat hij in het ijskoude water lag? Waarom zwom hij niet naar de kant? Had hij toch gedronken? Geblowd? Of iets anders gebruikt, een ballonnetje, zoals Vik wel eens probeert? Ik kan het me niet voorstellen. Dani deed daar niet aan. Ging volgens hem niet samen met zijn tenniscarrière. Kon hij zelf maar antwoorden. Google hielp me sommige dingen uit te zoeken. Hoelang je zonder zuurstof kunt. Wat er

gebeurt als je in coma raakt. Waarom wil ik dit soort details weten? Het is alsof iemand anders mijn hersenen aanstuurt. Ook spookt vanaf het moment dat ik het slechte nieuws kreeg een zeurende vraag door mijn hoofd: was het wel een ongeluk?

Ik sluit mijn ogen en zie hem voor me. Hoe hij was voordat hij in coma lag. Halflang donkerbruin haar, strak naar achteren gekamd met veel gel. Een scheve grijns. Altijd een dure, slimfit blouse aan op een nog duurdere spijkerbroek, net als Thijn draagt. Vaak een AirPod in zijn rechteroor. Dani was een goeie gast. Populair op een relaxte manier. School ging goed. Tennis nóg beter. Maar hij voelde ook veel druk. Dat zei hij een keer. Ik weet nog hoe verbaasd ik was. Ik dacht zelfs nog: Het zal wel meevallen en ik ging er niet serieus op in. Praatte eroverheen. Toch... de blik die hij toen in zijn ogen had... Was het wel een ongeluk? De artsen durven niet te voorspellen wat de schade zal zijn als hij ontwaakt. Als...

Ik hoor gestommel op de trap. Mooi, denk ik. Ze zijn gekapt met drinken. Vik slaapt in mijn broers bed. David komt net als gisteren en eergisteren toch niet thuis. Geen idee waar hij nu weer uithangt. Thijn slaapt op de bank. 'Ik ga echt niet met die gast in hetzelfde bed liggen,' had hij gezegd. 'Straks grijpt-ie nog naar deze vriend.' Hij wees naar zijn kruis.

Vik lacht om alles wat Thijn zegt. En andersom. Deze keer niet. 'Wat zeg jij? Dat ik homo ben?'

'Niet dan?' had Thijn op een treiterig toontje gevraagd. Hoewel hij snel toevoegde: 'Geintje, man. Geintje.'

Jaja, dacht ik. Alles is bij jou een geintje.

Mijn maag rommelt. Ik denk aan de schaal lasagne in de koelkast. Maakte mijn moeder vlak voordat ze

met mijn vader naar Frankrijk vertrok voor mijn broer en mij. Ik duw mezelf omhoog, pak mijn telefoon en loop naar beneden. Onder aan de trap sta ik stil. In de woonkamer klinkt Thijns harde stem. Met wie praat hij? Ik duw de deur open. De schemerlamp naast de bank is aan. Thijn hangt op de bank met zijn telefoon aan zijn oor. Hij zit met zijn rug naar me toe.

‘Nee,’ blaft hij. ‘Als je dat doet, dan... dan...’ Mompe-lend maakt hij zijn zin af.

Ik versta het niet. Op wie is hij kwaad?

‘Ik meen het,’ zegt hij met overslaande stem. ‘Je weet wat er anders gebeurt. En dat wil je echt niet.’

Een tijdje blijft het stil. Zal ik toch naar binnen gaan? Vragen wat er aan de hand is?

‘Het is heel simpel,’ zegt hij dan. ‘Zolang jij je mond houdt, is alles oké.’ Hij knikt. ‘Precies. Doe nu maar.’

Opeens piept mijn mobiel in mijn hand.

Met een ruk kijkt Thijn om. ‘Gast, wat doe jij?’

‘Niks. Ik sta hier gewoon.’ Ondertussen check ik wie mij om twee uur ’s nachts appt. Het nummer ken ik niet.

#de Perenweidepromo

vv

Mijn maag trekt samen. Geen lasagne meer voor mij.
‘Ey,’ zeg ik. ‘Appte jij mij net?’

‘Wat?’

‘Die foto van Dani. Voor onze Perenweidepromo.’

Thijn steekt zijn armen in de lucht. ‘Waar heb je het over?’

Ik loop naar hem toe en draai mijn telefoon zijn kant op. ‘Dus dit komt niet van jou?’

‘Nee, hènè, is toch niet mijn nummer? Waarom zou ik zoiets zieks sturen?’

Aan alle jongeren die tijdens schoolbezoeken en de online workshops van Taalbaas met mij hebben gebrainstormd over *Smash*: jullie zijn de beste! ♥

www.margjewoodrow.nl

www.politienietbetreden.nl

© 2021 Margje Woodrow

Voor deze uitgave:

© 2021 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: © Stephen Carroll / Trevillion Images

Omslagontwerp: Marry van Baar

Grafische verzorging: Atelier van Wageningen

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5474 4 (e-book 978 90 261 5475 1)

NUR 284, 285